

Quimantú Segura

De què va el teu últim llibre?

És una novel·la disfressada de diari d'algú que busca trobar sentit en un present difícil, amb la particularitat que el diari no només recull l'experiència i els records de la vigília sinó també els dels somnis. En el fons he volgut pensar en el paper que la memòria, aquella cruïlla entre la memòria individual i col·lectiva, té en el significat de les coses per a una persona en el present, de com de manera soterrada però inexorable determina qui som i què escollim. Crec que el passat i el present s'alimenten mútuament, vull dir que no només entenem el present des del passat sinó que, moltes vegades, un fet inesperat en el present ens pot fer replantejar-nos tota la nostra comprensió del passat.

Què aporta el teu nou llibre al lector? Què li ofereixes?

Em sembla que malgrat tot dec ser una mena de romàntic: he volgut pensar en la possibilitat d'escriure èpica en la Barcelona contemporània –si és que aquesta ciutat existeix!– i, a més, fer-ho de cara a la muntanya (Collserola) en comptes de fer-ho de cara al mar. Reconec que d'entrada l'intent estava abocat al fracàs, cosa bastant romàntica segons com es miri. Però s'havia de fer, no? Crec que aquells que hem crescut a Barcelona hauríem de fer el possible per fer visible tot allò que sabem que hi ha amagat sota el pes de la postal turística.

Què t'ha portat a presentar-te públicament com a escriptor i a publicar els teus escrits?

Tinc molts dubtes sobre què és el que entenem per escriptor i encara més si jo en sóc un. Pel que fa a la publicació he de dir que, a risc de passar per presumptuós, crec sincerament que el que escric pot interessar a algú –sinó us ho hauria estalviat! Personalment ha estat un repte trobar un equilibri entre el propi convenciment que tota escriptura és en última instància autobiogràfica, i no cometre l'error d'escriure una versió de mi

mateix que només em concerneixi a mi, la qual cosa seria d'un mal gust imperdonable, a més d'un avorriment insofrible.

Quin és el teu proper projecte? En quins de nous treballes?

Sempre he estat ficat en el món del hip hop i la poesia; ara mateix estic enllentint un àlbum musical en el que la paraula hi té molt de pes. També tinc entre mans molt de material que vaig escriure durant els dos anys que vaig viure a Guinea Equatorial; crec que serà una novel·la. A més, m'agradaria fer alguna malifeta de l'estil *L'assassinat considerat com una de les belles arts* de De Quincey. Tot això si guanyar-me el pa em deixa temps, és clar...

Sobre què no escriuries mai? Per què?

No escriuria mai res que fos avorrit, però alhora detesto els textos fàcils que no exigeixen que el lector hi posi de la seva part.

Deixaràs llegir a la teva mare el llibre que acabes de publicar? Per què?

Ja se l'ha llegit i encara em dirigeix la paraula, de fet em va dir que li va agradar... Mmmm, dec haver fet alguna cosa malament, doncs.

Què vols aconseguir amb l'edició dels teus llibres? Fama o diners?

Pobre ja ho sóc, infame també; això ja ho tinc guanyat. A partir d'aquí et diré que, des del meu punt de vista, la literatura i la cultura en general no són la millor manera de fer diners o fer-se famosos. Recomano muntar una fundació per finançar campanyes a partits polítics a qui es vulgui fer ric, i mantenir una relació entretinguda amb un futbolista a aquell que vulgui fer-ser famosos.

Ens pots dir quins són els tres escriptors/es que més t'agraden de la literatura catalana?

Són quatre: Antoni Martí Monterde, J.V. Foix, Núria Martínez Vernis i Salvat Papasseit.

(Barcelona, 1975).

Escriptor i antropòleg.

La seva professió actual és la de tècnic de so. Ha publicat la novel·la *La memòria del ferro* (Premi Benvingut Oliver 2007) a l'editorial Perifèric de Catarroja (València). Va créixer a Sant Cugat però actualment viu a la vila de Gràcia. Prepara una

nova novel·la que parteix de la seva estada a Guinea Equatorial. La família i els amics li diuen que hauria de buscar-se una feina seriosa. Mentrestant es dedica a llegir i escriure.

